

Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci și cinci

Descoperirea profetică: Înțelegerea dezamăgirii din 18 iulie 2020 și a mesajului care se desfășoară al Strigătului de la Miezul Noptii în zilele de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-01-29

Pe 18 iulie 2020, a sosit prima dezamăgire pentru mișcarea reformatoare din timpul sfârșitului a lui Dumnezeu. Ea a marcat un reper în istoria celei de-a treia Vai, care este istoria ploii târzii, și totodată istoria sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea istorie a fost reprezentată de fiecare mișcare reformatoare din istoria sacră, iar mai specific a fost reprezentată de istoria mișcării millerite și ilustrată prin parabola celor zece fecioare și reprezintă istoria profetică pe care a identificat-o fiecare profet.

18 iulie 2020 reprezintă prima dezamăgire a mișcării și, ca atare, marchează sosirea timpului de întârziere din parabola celor zece fecioare și din Habacuc. În istoria millerită, aceleași dovezi care au condus la proclamarea lor eronată au fost văzute ca identificând data adevărată. Timpul de întârziere din parabola celor zece fecioare a fost atunci înțeles ca adevăr prezent, iar acel timp de întârziere era același timp de întârziere din Habacuc doi. Parabola celor zece fecioare se repetă până la ultima literă, iar această realitate arată că numai aceia care au fost implicați în dezamăgire sunt candidați fie să fie fecioare înțelepte, fie neînțelepte.

Marea comunitate a adventismului laodicean a fost pusă la încercare prin sosirea celui de-al treilea Vai, la 11 septembrie 2001, iar când predicția eșuată pentru 18 iulie 2020 a trecut, adventismul laodicean a fost lăsat în urmă să plutească fără țintă înapoi spre Roma, așa cum s-a întâmplat cu protestanții în istoria millerită.

Nu numai că milleriții au identificat timpul întârzierii ca fiind împlinirea pildei celor zece fecioare, ci au văzut că, în Habacuc, porunca de a aștepta vedenia, deși întârzia, era același reper profetic. Habacuc confirmă apoi că vedenia care fusese prezentată în mod eronat și care produsese prima dezamăgire era vedenia care avea să „vorbească” la sfârșit.

Căci vedenia este încă pentru o vreme hotărâtă, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși întârzie, așteaptă-o, pentru că va veni negreșit, nu va întârzia. Habacuc 2:3.

Mesajul care a produs prima dezamăgire a fost același mesaj care urma să fie recunoscut ca împlinit în viitorul apropiat, însă era totuși un mesaj care se întemeia încă pe argumentele profetice anterioare, folosite în prima proclamare eronată.

În istoria millerită, poporul fostului legământ a fost încercat mai întâi, iar după aceea a fost încercat poporul noului legământ. Încercarea a început pentru protestanți atunci când primul înger din Apocalipsa zece și primul înger din Apocalipsa paisprezece (căci sunt același înger) a coborât la 11 august 1840. Încercarea lor s-a încheiat odată cu prima dezamăgire și cu sosirea celui de-al doilea

înger din Apocalipsa paisprezece.

În istoria millerită, încercarea pentru milleriți a început odată cu sosirea celui de-al doilea înger la prima dezamăgire și s-a încheiat odată cu sosirea Strigătului de la Miezul Noptii, pe care sora White îl înfățișează ca fiind o mulțime de îngeri, care se alătură celui de-al doilea înger. Sub puterea Duhului Sfânt, milleriții care au recunoscut și au primit solia Strigătului de la Miezul Noptii au fost apoi despărțiți de milleriții care nu au recunoscut solia care cădea pretutindeni în jurul lor. La 22 octombrie 1844, a sosit al treilea înger, iar vedenia care zăbovise a vorbit atunci.

În istoria sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, fostul popor al legământului a fost încercat mai întâi, apoi poporul noului legământ. Încercarea pentru adventismul laodicean a început când primul glas al îngerului din Apocalipsa optsprezece și al celui de-al treilea înger din Apocalipsa paisprezece (căci ei sunt același înger) a coborât la 11 septembrie 2001. Încercarea lor s-a încheiat odată cu dezamăgirea din 18 iulie 2020.

În mișcarea celui de-al treilea înger, încercarea pentru cei o sută patruzeci și patru de mii a început odată cu venirea primei dezamăgiri și se va încheia odată cu venirea soliei Strigătului de la Miezul Noptii. Sub puterea Duhului Sfânt, aceia care acum recunosc și acceptă solia Strigătului de la Miezul Noptii sunt apoi despărțiți de cei nechibzuiți și răi, care nu au recunoscut solia multifacțată ce cade acum pretutindeni în jurul lor.

În contextul legii duminicale care urmează să vină curând, se face auzită a doua „voce” a îngerului din Apocalipsa optsprezece, care este, de asemenea, și viziunea care „zăbovea” să vorbească. Ea reprezintă, de asemenea, și solia celui de-al treilea înger, care „se amplifică” până la marea strigare.

Strigătul de la miezul nopții este reprezentat ca mulți îngeri care se unesc cu îngerul precedent. Solia Strigătului de la miezul nopții are mai multe elemente care contribuie la alcătuirea întregii solii, iar îngerii sunt simboluri ale soliilor. În istoria millerită, pionierul identificat ca fiind în fruntea aducerii împreună a soliei adevăratului Strigăt de la miezul nopții a fost Samuel S. Snow. În acea istorie este bine documentat faptul că înțelegerea lui Snow cu privire la solia Strigătului de la miezul nopții s-a dezvoltat de-a lungul unei perioade de timp.

Acea istorie se repetă până la ultimul detaliu, iar solia strigătului final de la miezul nopții se dezvoltă în mod public de la sfârșitul lunii iulie 2023. Nu este doar solia despre Islam, ci include și solia sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Ea include descoperirea că cele două coarne ale fiarei pământului trec amândouă printr-o „moarte și înviere”, întrucât sunt paralele cu icoana fiarei, care, în aceeași istorie, împlinește ghicitoarea profetică potrivit căreia „al optulea este dintre cei șapte”. Ea include descoperirile asociate cu „istoria ascunsă” a celor Șapte Tunete și împlinește ghicitoarea profetică a „pietrei” care a fost lepădată și a ajuns „în capul unghiului”, pe măsură ce „cele șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase sunt descoperite a fi firul care țese împreună toate adevărurile istoriei lui Miller cu adevărurile care au fost desigilate la vremea sfârșitului, în 1989. Psalmistul o spune astfel:

Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie piatra din capul unghiului. Domnul a făcut lucrul acesta: și este minunat în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne

bucurăm și să ne veselim în ea. Psalmii 118:22–24.

„Piatra”, care a fost prima „bijuterie” pe care William Miller a descoperit-o (iar bijuteriile sunt pietre), este „ziua pe care a făcut-o Domnul.” S-a arătat în articolele precedente că structura și cuvintele poruncii Sabatului sunt identice cu structura ciclului sacru de șapte, așa cum este prezentat în capitolul douăzeci și cinci din Levitic. Odihna din ziua a șaptea prefigura odihna țării în anul al șaptelea, iar atunci când cele două porunci sunt privite în această lumină, ele aduc o mărturie că o zi reprezintă un an în profeția biblică.

Arată, de asemenea, că înțelegerea pe care Miller a proclamat-o cu privire la indignarea lui Dumnezeu de „șapte ori”, din Leviticul douăzeci și șase, este reprezentată ca „o zi”, căci Domnul a făcut ciclul sacru de șapte ani, tot atât de sigur cum a făcut cerurile și pământul în șase zile și S-a odihnit în a șaptea.

Când Isus a încheiat pilda viei, le-a adresat fariseilor o întrebare.

Отже, коли прийде господар виноградника, що він зробить тим винарям? Кажуть Йому: Люто вигубить тих лихих людей, а виноградника віддасть іншим винарям, які віддаватимуть йому плоди своєчасно. Ісус говорить їм: Чи ж ви ніколи не читали в Писаннях: Камінь, що його відкинули будівничі, той самий став наріжним каменем; від Господа це сталося, і дивно воно в очах наших? Тому кажу Я вам, що Царство Боже буде відібране від вас і дане народові, що приноситьиме його плоди. І хто впаде на цей камінь, той розіб'ється; а на кого він упаде, того розчавить на порошок. І коли первосвященики та фарисеї почули Його притчі, то зрозуміли, що Він говорить про них. Матвія 21:40–45.

Parabola viei este parabola fostului popor ales care este trecut cu vederea, iar împărăția este dată unui nou popor ales. „Piatra” care a fost lepădată, potrivit lui Isus, este „piatra” care fie mântuiește, fie nimicește, în funcție de felul în care este primită. „Piatra” trebuie să fie un adevăr biblic în contextul folosit de Isus, căci ea are puterea de a aduce rod neprihănit, iar neprihănirea lui Hristos este produsă în bărbați și femei numai atunci când ei primesc Cuvântul Său al adevărului.

Sfințește-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

„Piatra” este o doctrină care fie este acceptată, fie este respinsă, iar Isus este Cuvântul, iar în cartea Faptele Apostolilor, Petru identifică „piatra” drept Hristos.

Să vă fie cunoscut vouă tuturor și întregului popor al lui Israel că, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți, prin El stă omul acesta aici înaintea voastră vindecat deplin. El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns piatra din capul unghiului. Și în nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți. Faptele Apostolilor 4:10–12.

I potom, u Prvoj Petrovoj, on simboliku „kamena” razvija još dalje, ali je zadržava u istom kontekstu mimoilaženja nekadašnjega savezničkog naroda i izbora novoga izabranog naroda, koji, kako on kaže, „nekad niste bili narod, a sad ste narod Božji; koji ne bijaste zadobili milosrđe, a sad zadobiste milosrđe.”

வாழும் கல்லாகிய அவரிடத்தில் நீங்கள் வரகிறீர்கள்; அவர் மனவுரால் நிராகரிக்கப்பட்டவராயிருந்தும், தவேனால் தரேந்தெடுக்கப்பட்டும் விலையுயர்ந்தவரமாயிருக்கிறார். நீங்களும் ஜீவக்கற்களாக ஆவிக்கரிய வீட்டாகக் கட்டப்பட்கிறீர்கள்; இயசே கிறிஸ்தவினால் தவேனக்குப் பிரியமான ஆவிக்கரிய பலிகளைச் சலுத்தம்படிக்கு பரிசுத்த ஆசாரியக்குட்டமாக இரக்கிறீர்கள். ஆகையால் வதேத்தில்: “இதோ, நான் சியோனில் பிரதான மூலகைக்கல்லாகிய தரேந்தெடுக்கப்பட்ட விலையுயர்ந்த கல்லை இட்கிறேன்; அவர்மலே விசுவாசிக்கும் ஓர்வர் வடெகப்படமாட்டான்” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே விசுவாசிக்கிற உங்களுக்குத் அவர் விலையுயர்ந்தவர்; ஆனாலும் கீழ்ப்படியாதவர்களுக்கு, “கட்டகிறவர்கள் நிராகரித்த கல், அதவவே மூலையின் தலமைகை கல்லாயிற்று”; மலேயும், “இடறதற்கான கல்லும், தடக்கதற்கான கன்மலயும்” ஆகியிருக்கிறார்; அவர்கள் வார்த்தையில் இடறகிறார்கள், ஏனெனில் அவர்கள் கீழ்ப்படியாதவர்கள்; இதற்காகவே அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். 1 பதேர 2:4-8.

Petru spune despre fostul popor ales: „pentru cei neascultători, piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie piatra din capul unghiului, și o piatră de poticnire și o stâncă de cădere, pentru cei ce se poticnesc de Cuvânt, fiind neascultători; la aceasta au și fost rânduți.”

Isus este reprezentat prin fiecare ilustrație sacră a temeliei.

Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. 1 Corinteni 3:11.

Temelia pe care au zidit-o milleriti a fost Stâncă veacurilor (Piatra).

«Avertismentul a venit: Nu trebuie să se îngăduie să intre nimic care să tulbure temelia credinței pe care am zidit încă de când a venit solia, în 1842, 1843 și 1844. Eu am fost în această solie și, de atunci încoace, am stat înaintea lumii, credincioasă luminii pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Nu ne propunem să ne luăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate, pe când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul cu rugăciune stăruitoare, căutând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Ea trebuie să fie ca Stâncă Veacurilor. M-a călăuzit încă de când mi-a fost dată.» Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Prima bijuterie pe care a descoperit-o Miller și care a devenit parte a temeliei millerite, care este asemenea Stâncii Veacurilor, a fost „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase; iar „cele șapte vremi” au fost primul adevăr fundamental care a fost pus deoparte de acei pionieri milleriti care tocmai zidiseră temelia millerită. Ziditorii aveau să lepede piatra de temelie. Acea „piatră”, care Îl preînchipuie pe Hristos, este totodată și ziua pe care a făcut-o Domnul, căci El a făcut ziua a șaptea ca zi de odihnă și anul al șaptelea ca an în care pământul să se odihnească. În 1863, piatra de temelie a fost lepădată, dar ea urmează să fie făcută „capul unghiului” și „piatră de poticnire” pentru cei neascultători.

Mesajul Islamului din cea de-a treia nenorocire este tema mișcării de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii, iar procesul de punere la probă a început când îngerul din Apocalipsa optsprezece s-a coborât, în timp ce marile clădiri ale orașului New York erau aruncate la pământ la 11 septembrie 2001. Adventismul a păstrat tăcerea cu privire la identificarea profetică potrivit căreia 11 septembrie 2001 a fost sosirea „zilei vântului de răsărit”. La 18 iulie 2020, ei au fost lăsați în urmă când cei doi martori din Apocalipsa capitolul unsprezece au fost uciși pe străzile acelei cetăți mari. Testul Adventismului se încheiase, iar testul pentru cei care mărturisiseră că recunosc mesajul Islamului era în desfășurare.

Nakon što su ležale mrtve po ulicama sve do kraja jula 2023. godine, mrtve suhe kosti tada su bile probuđene prvom Ezekielovom porukom. Druga Ezekielova poruka jest poruka o četiri vjetra islama trećeg Jaoa, koja predstavlja postepeno otpečaćivanje poruke Ponoćnog pokliča, koja je viđenje što je oklijevalo, i temu čitavog razdoblja pokreta. Tada su razne istine bile otpečaćene, jer poruka Ponoćnog pokliča predstavlja mnogostranu poruku. Prva istina koja je suočila mrtve suhe kosti bila je prva istina koju je odbacio laodicejski adventizam, i ona predstavlja istinu koja označava prijelaz iz Laodiceje u Filadelfiju.

Adevărul este mesajul sigilării și, prin urmare, trebuie să fie întemeiat atât din punct de vedere intelectual, cât și spiritual. Nu este suficient să recunoaștem că perioada în care cei doi martori au zăcut morți în uliță este un simbol al împrăștierii celor „șapte vremi”; aceasta cere, de asemenea, o acceptare trăită a adevărului.

Bijuteriile lui Miller, care reprezintă adevărurile desigilate la vremea sfârșitului, în 1798, devin o probă pentru fecioarele din zilele de pe urmă. Experiența așezării în adevăr „din punct de vedere spiritual” este reprezentată de prima bijuterie a lui Miller, iar așezarea în adevăr „din punct de vedere intelectual” este reprezentată de solia Islamului din al treilea vai. Chemarea la pocăință și mărturisire, reprezentată prin „șapte vremi”, identifică o lucrare îndeplinită în legătură cu Hristos în Locul Preasfânt și este reprezentată prin viziunea „mareh”.

“Образованото” разбиране за исляма от третото Горко е представено чрез видението „хазон“, и и двете са необходими за онези, които ще бъдат запечатани. През 1863 г. лаодикийският адвентизъм избра да възстанови Йерихон и остави делото си по възстановяването на Ерусалим. Йерихон е символ на благоденствие, както е представен и чрез лаодикийската слепота.

„Jedna dintre cele mai puternice fortărețe din țară — cetatea mare și bogată a Ierihonului — se afla chiar înaintea lor, însă la mică depărtare de tabăra lor de la Ghilgal. La marginea unei câmpii roditoare, bogate în producțiile bogate și variate ale tropicelor, palatele și templele ei, lăcașuri ale luxului și ale viciului, această cetate mândră, dinapoia bastioanelor sale masive, sfida pe Dumnezeuul lui Israel. Ierihonul era unul dintre principalele centre ale închinării idolatre, fiind devotat în mod deosebit Astartei, zeița lunii. Aici se concentra tot ceea ce era mai josnic și mai degradant în religia canaanitilor. Poporul lui Israel, în mintea căruia erau încă vii urmările înfricoșătoare ale păcatului săvârșit la Bet-Peor, nu putea privi această cetate păgână decât cu dezgust și groază.” Patriarhi și Profeți, 487.

Piatra pe care au lepădat-o zidarii în 1863, pe când rezideau Ierihonul, a fost „cele șapte vremi” care, în zilele de pe urmă, aveau să devină adevărul (giuvaerul) ce ajunge „piatra din capul unghiului”, căci acesta este adevărul care țese împreună începutul adventismului în mișcarea milleriților cu sfârșitul adventismului în mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel giuvaer, care este „cele șapte vremi”, este de asemenea „ziua pe care a făcut-o Domnul” și este Hristos Însuși, căci El este Cuvântul și El este „Adevărul”. Subiectul Islamului este tema care produce curățirea atât a fostului popor ales, cât și a noului popor ales, iar curățirea dublă a început la 11 septembrie 2001, care a fost „ziua vântului de răsărit”. În ziua aceea, străjerii trebuiau să cânte chiar aceeași cântare pe care a cântat-o Hristos când a rostit parabola viei. Cei o sută patruzeci și patru de mii cântă cântarea lui Moise („cele șapte vremi”) și cântarea Mielului.

Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe cei ce biruiseră fiara, și chipul ei, și semnul ei, și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu. Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților. Apocalipsa 15:2, 3.

„Mielul” este Hristos, care a fost înjunghiat, și El a fost înjunghiat în mijlocul a două mii cinci sute douăzeci de zile, împletind astfel jertfa vieții și a sângelui Său (prin care a întărit legământul) împreună cu „cearta legământului Său” a lui Moise, din Leviticul douăzeci și șase. Cântarea lui Moise și a Mielului este cântarea chazon-ului istoriei profetice și cântarea mareh-ului „arătării” Sale. Este cântarea unei înțelegeri intelectuale și spirituale, așa cum este reprezentată de cele două vedenii din Daniel capitolul opt. Este cântarea unui popor al legământului care este judecat și trecut cu vederea, în timp ce un nou popor ales este selectat. Procesul de selecție, și prin urmare cântarea, a început la 11 septembrie 2001.

El va face ca cei ce se trag din Iacov să prindă rădăcină; Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod. L-a lovit El oare cum i-a lovit pe cei ce l-au lovit? Sau a fost el ucis după măcelul celor uciși de el? Cu măsură, când odrasla lui se ivește, Te vei certa cu el; El își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. De aceea, prin aceasta va fi ispășită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul îndepărtării păcatului lui: când va face toate pietrele altarului ca pietrele de var sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai rămâne în picioare. Totuși, cetatea întărită va fi pustie, locuința părăsită și lăsată ca un pustiu: acolo va paște vițelul, acolo se va culca și va mistui ramurile ei. Când mlădițele ei se vor usca, vor fi frânte; femeile vor veni și le vor pune pe foc; căci este un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce l-a făcut nu Se va îndura de el, și Cel ce l-a întocmit nu-i va arăta bunăvoință. Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul va treiera de la albia Râului până la pârauul Egiptului, iar voi veți fi adunați unul câte unul, fii ai lui Israel. Și se va întâmpla în ziua aceea că trâmbița cea mare va suna, și vor veni cei ce erau gata să piară în țara Asiriei și cei izgoniți în țara Egiptului, și se vor închina Domnului pe muntele cel sfânt, la Ierusalim. Isaia 27:6–13.

Înțelese în mod corect, aceste versete identifică perioada de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală care va veni în curând. Versetul șase identifică întreaga istorie, indicând începutul plantei care prinde rădăcină, apoi înflorește și înmugurește și, în cele din urmă, umple pământul cu rod. Rodul care umple pământul face aceasta în timpul „ceasului”, care este criza legii duminicale.

În timp ce Hristos Își adună atunci rodul în grâнарul Său, El aduce totodată judecata asupra Babilonului. Judecata care are loc în timpul când pământul este umplut cu rod este reprezentată în versetul șapte, când sunt puse cele două întrebări: „L-a lovit El cum i-a lovit pe cei ce-l loveau? sau a fost el ucis după măcelul celor uciși de el?”

Apoi, în versetul opt, stropirea ploii târzii este marcată prin expresia „cu măsură”. Ceea ce face plantele să răsară este ploaia, iar când începutul ploii târzii este semnalat, el este indicat ca începând „cu măsură, când răsare”. Când ploaia târzie începe, ea este revărsată „cu măsură”, căci nu este revărsată fără măsură dacă secerișul este un amestec de adevărat și fals.

„Fiecare suflet cu adevărat convertit va dori cu intensitate să-i aducă pe alții din întunericul rătăcirii în lumina minunată a neprihănirii lui Isus Hristos. Marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează întregul pământ cu slava Sa, nu va veni până când nu vom avea un popor luminat, care să știe din experiență ce înseamnă să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu. Când vom avea o consacrare deplină, din toată inima, pentru slujirea lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt printr-o revărsare a Duhului Său fără măsură; dar aceasta nu se va întâmpla câtă vreme cea mai mare parte a bisericii nu este împreună-lucrătoare cu Dumnezeu. Dumnezeu nu-Și poate revărsa Duhul când egoismul și îngăduința de sine sunt atât de vădite; când predomină un spirit care, dacă ar fi pus în cuvinte, ar exprima acel răspuns al lui Cain: «Sunt eu păzitorul fratelui meu?» Dacă adevărul pentru acest timp, dacă semnele care se înmulțesc pretutindeni, care mărturisesc că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, nu sunt suficiente pentru a trezi energiile adormite ale celor care mărturisesc că cunosc adevărul, atunci un întuneric pe măsura luminii care a strălucit îi va cuprinde pe acești oameni. Nu există nici măcar aparența unei scuze pentru nepăsarea lor pe care să o poată prezenta lui Dumnezeu în marea zi a socotelii finale. Nu va exista niciun motiv de invocat pentru care n-au trăit, n-au umblat și n-au lucrat în lumina adevărului sfânt al Cuvântului lui Dumnezeu și astfel să descopere unei lumi întunecate de păcat, prin purtarea lor, prin simpatia lor și prin zelul lor, că puterea și realitatea Evangheliei nu puteau fi tăgăduite.” Review and Herald, 21 iulie 1896.

Soră White identifică acest pasaj ca fiind momentul când îngerul din Apocalipsa coboară, căci ea spune: „marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează întregul pământ cu slava sa.” Într-un alt pasaj pe care l-am citat adesea în aceste articole, ea a arătat că atunci când „marile clădiri ale New Yorkului” „vor fi dărâmate”, „Apocalipsa capitolul optsprezece, versetele unu până la trei, se va împlini.”

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

ახლა ვუმღერებ ჩემს უსაყვარლეს სიმღერას ჩემი საყვარლის შესახებ, მისი ვენახის გამო. ჩემს უსაყვარლეს ჰქონდა ვენახი მეტად ნაყოფიერ ბორცვზე: მან იგი შემოღობა, ქვები გამოარჩია მისგან, ჩარგო იგი რჩეული ვაზით, აღმართა კომკი მის შუაგულში და საწნახელიც გააკეთა მასში; და ელოდა, რომ ყურძენს გამოიღებდა, ხოლო მან ველური ყურძენი გამოიღო. ახლა კი, ო იერუსალიმის მკვიდრნო და იუდას კაცნო, განსაჯეთ, გევედრებით, ჩემსა და ჩემს ვენახს შორის. კიდევ რა უნდა გამეკეთებინა ჩემი ვენახისთვის, რაც მე არ გამიკეთებია მასში? რატომ, როცა ველოდი, რომ ყურძენს გამოიღებდა, ველური ყურძენი გამოიღო? ახლა კი, მოდით,

გეტყვით, რას ვუყოფ ჩემს ვენახს: მოვაცილებ მის ღობეს და შეჭმული იქნება;
დავანგრევ მის კედელს და გათელილი იქნება; და გავაუდაბურებ მას: არ
გაისხლვება და არ დამუშავდება, არამედ ეკლები და ძეძვები ამოვა მასზე;
ღრუბლებსაც ვუბრძანებ, რომ წვიმა არ აწვიმონ მასზე. რადგან ცაბოთ უფლის
ვენახი ისრაელის სახლია, და იუდას კაცნი — მისი საამო ნარგავი; და სამართალს
ელოდა, და აჰა — ძალადობა; სიმართლეს — და აჰა, ლაღადი. ესაია 5:1–7.